

Супервизија као трајна категорија

Пише: Стефан Драгичевић
уторак, 26 јул 2011 18:14

Од почетка функционисања супервизије у дистрикту 2000. године све се почело посматрати у контексту „долазе странци, 100% инвестиције“, а буџет те године премашује нормалан разум било које друге локалне заједнице у БиХ.

Међутим, мало ко се запитао шта значи суштина супервизије које су њене надлежности и чија је та канцеларија продужена рука. У процесу обнове и „реновирања“ БиХ/РС/ФБиХ Брчко је отишло предалеко. Сливале су се инвестиције, индиректни порези са већ стандардно утврђеном расподелом за дистрикт од 3,5% ; јединствени порези од „Луке Брчко“ и осталих јавних предузећа; општина са највећом стопом повратка пријератног становништва... Све је то одавало утисак да је Брчко темељ и примјер суживота и добрих односа конститутивних народа.

Од Сузи Џонсон □ и славнијех дана

На почетку, па све до неке средине 2008. Године, када је супервизор била Сузан Џонсон, Брчко као општина је имала најмању стопу незапослености у цијелој БиХ, пољопривреда је имала добре подстицаје од Владе дистрикта, радили су се и планирали капитални пројекти, стабилне цијене за електричну енергију, у дистрикту се није осјећала нека врста анимозитета међу народима и могу слободно рећи да је Сузан Џонсон последиједњи супервизор који је тимски радила са извршним, законодавним и судским тјелима; и која је више боравила у Брчком него у Сарајеву.

За разлику од њених наслиједника, Грегоријана и Мура, жена је живјела са Брчацима, а њена врата су увијек била широм отворена за све грађане, цивилне организације и остала удружења коме је она лично могла помоћи. Чак се сјећам да је она лично инсистирала ради безбједности грађана дистрикта, да свака стамбена зграда добије нова врата са интерфоном, јер је тада било многобројних жалби грађана да се у ходницима и на степеништима скупљају наркомани „и да заливају подруме“. Сузан Џонсон је уствари била као други градоначелник, јер се упуштала у конкретне проблеме и њихово ријешавање, те су је грађани цијенили и поштовали.

Супервизор са „рафа“ међународног супермаркета

Долазак Грегоријана је напросто промјенило крвну слику Брчко дистрикта. У граду је било више политике, него конкретних реализација. Мрак ми падне на очи када знам да ће гостовати код Неђе Ђуровића и да у свему томе помислим да ће нешто конкретно рећи, а он нехаризматичан и демагошки парафразер, да га слушати не можеш. Да не будем недоречен, захваљујући нашем Рафију формирана је концентрациона Влада 2008., која је кулминирала 2011. године и бацила у амбис све те силне жеље и приче „о Брчацима како се свим срцем воле“.

И сад, Брчацима љубав одједном нестаде, јер је захваљујући Грегоријановој иницијативи Брчко упало у највећу политичку кризу од када постоји. Пројекат заобилазнице око града стоји, стадион још није добио трибине, град нема затворене базене, здравство у незабилеженој кризи (заостајемо чак и за Орашјем), пољопривредницима нема подстицаја јер је Влада блокирана, многе мјесне заједнице немају водоводну мрежу, а живе у овом гротлу врућина гдје канте воде морају да носе најмање 4 километра... Проблеми се нагомилавају, а политика блокира све нормално и ненормално.

Родерик Мур – човјек за сва (не)времена

Родерику Муру не пада напамет да нешто покуша разријешити; јер га срце веже за Сарајево, а не за Брчко – гдје по некој логици има итекако значајну улогу у цијелокупном брчанском друштву. Очигледно да је под великим притисцима централе из ОХР-а па му је реторика слична Грегоријану, а реализација „танка“.

Оно што је поражавајућа чињеница јесте да многи странци изгубе компас када сједну на неку позицију типа ОХР, јер су предходно били негдје амбасадори гдје су буквално лупали саопштења и изјаве медијима „само да их се отарасе“. Они не схватају какав су статус и одговорност добили када дођу на неку позицију у ОХР; и зато је више него јасно да је њима стало само до „смјештаја“, а за остало ће се наћи неко вријеме. Дакле, циљани хаос у друштву да би се задржале позиције.

Шта је чије, а шта ничије?

То потврђује и недавно одржани сазив Савјета за провођење мира (СПМ) у коме је јасно назначено „да је Брчко интересна зона Републике Српске“ и да је зато супервизија неопходна. А сад се ја питам, а гдје је она ставка из коначне арбитражне одлуке „у коме је Брчко дистрикт ЗАЈЕДНИЧКА ТЕРИТОРИЈА Републике Српске и Федерације“? То тако пише и никаквог кршења нема, ако се територија Републике Српске, односно Федерације, продужава на дистрикт.

Око оних отуђивања територија у Дејтону традиционалних 49% (РС) и 51% (ФБиХ) нећу ни да говорим. Вјерујем да странци врло добро знају за арбитражну одлуку, а ако поједини амбасадори Савјета за провођење мира не знају те ствари онда се са ситуацијом морају упознати па да кажу „слажем се“ или „не слажем се“. Овако, Инцков кабинет суверено влада са СПМ, па пошто и СПМ доноси одлуке у БиХ онда се слободно он може преименовати у ОХР 2.

Кад смо већ код коначне арбитражне одлуке, био је одређени „тихи“ договор да ако се она угради у Устав БиХ, супервизија у дистрикту престаје. Тај тихи договор је неколико пута и јасно наглашен од стране Мирослава Лајчака, који је наводио да је рјешавање статуса Брчког један од кључних разлога за затварање и читаве канцеларије ОХР у Сарајеву.

То је недавно потврдио и предсједник СДС, Младен Босић. Нажалост, пошто је Република Српска прихватила овај амандман на Устав БиХ, рачунајући на озбиљност ОХР и међународних званичника, „упецала“ се на нови предзнак „претензије“ на дистрикт, а обећање ОХР-оваца остаде констатација као из серије „Бела Лађа“ – нисмо ми то рекли нити обећали.

Грегоријанов чвор

Увијек сам сматрао да ако има неко већи од „локалних домородаца“, са широким овлаштењима и моћима; онда тај исти мора да реагује како би разрјешо Гордијев чвор, а то је управо концентрациона власт у Брчком, која је великом проблему. Не кривицом градоначелника, министара, посланика... већ супервизора и то предходног –

Грегоријана.

Дубоко сам увјерен да овакву власт нико није хтио да прихвати него је то било наметнуто ријешење које су политички фактори морали прихватити. Иначе, да то неко није прихватио тај би био склоњен са политичке сцене дистрикта у коме би били занемарени изборни резултати. Што рече једна симпатична модерна пословица са Блиског Истока - вријеме „правог калифа“ је прошло али калифисањем се осладише странци.

Мислим да заиста никоме више није на памети склањање градоначелника са функције, јер у супротном могу испливати различите ствари у вези јавних набавки и расписаних тендера у неким другим сазивима Владе дистрикта, гдје би се долазило и до појединачних имена. Ако до свега тога дође Брчком до следећих локалних избора пријети социјално-економски слом и политички мрак. Пољопривредници су већ на ногама, јер им нису исплаћени подстицаји који су им пријеко потребни, како би залијечили велике проблеме због суша и пропалих производа; болница и здравство због неусвајања одлуке о прављењу породилишта огорчени на скупштину; губитак јавног предузећа „Лука Брчко“ 205.000 КМ... Шта је следеће?

▣ ОХР-ов тоталитаризам дубоко у подсвијести

Треба јасно ставити до знања, да свако онај ко се бави тривијалним стварима и питањима, и зато блокира рад институција, треба то конкретно образложити; а ако се већ толико не слажу са неким начелима, једина могућност јесте излазак из концентрационе власти и прелазак у опозицију. Тада борба постаје легитимна и нормална, а садашња је ненормална.

У свим овим проблемима, супервизора нема ни у причи, а управо он треба да да конкретан приједлог за превазилажење статуса кво. Зашто увијек свако бјежи од одговорности, када је свјесно прихватио?

Мур неки дан рече „уколико до краја августа политичари не ријеше новонастале проблеме, ОХР неће сједити скрштених руку“, што у преводу значи: Сад ћете радити цијели август, а од годишњих одмора нема ништа до септембра. Опет ОХР-овци у

Супервизија као трајна категорија

Пише: Стефан Драгичевић
уторак, 26 јул 2011 18:14

сијенци кажњавања, напосто се не може без тога.

Џаба демократија и шалабајзирање... тоталитаризам је у подсвјести сваког човјека.